
Poemes

per Pere Gimferrer

PARAULES PER A UN LAPIDARI

Perquè Joan Miró troba una pedra.
Perquè Joan Miró
ha collit una pedra. Mireu l'aigua del sol
i aquest gust que té l'herba,
aquest gust de verd d'herba,
aquestes vetes de la pedra verda:
el Verb, tot fet de vetes rocalloses.
Perquè Joan Miró toca les pedres:
n'hi ha una que tan sols és un fil d'aigua arrecerant-se als masos.
Perquè Joan Miró esguarda les pedres:
claror de temple de Baal, claror del mar d'Ur i Astarté,
claror de torxa al clos d'Eleusis, claror del tronc de l'olivera.
Perquè Joan Miró escolta les pedres:
campanes de color terrós com l'orpiment,
esquelles primes com la matinada,
batalls de bronze al sot obac de l'herbolari,
campanes d'or en una sala groga
i el crit de les ales dels ànecs al cor d'una nit de tardor.
Totes les veus de la pedrisseria,
totes les llums pedreres,
la pedruscada als vidres, amb un so de fiscorns,
i aquell roc vermellós quan vespreja,
i un pensament d'herbei a les esquerdes fosques,
i la caputxa verda del botànic,
i la gonella del mineralista,

i el remeier que cull pedres al cim del bosc llampeguejant
i, per camins de carro, entoma el xàfec,
i no va moll de pluja,
no és pas moll de pluja,
per la virtut que cada pedra té.
I ara el cel ha tancat el seu castell de cartes, que tant flamarejava,
i al fons de l'armari dels núvols lluu només una pedra:
un present de la fosca i la llum que acaba de collir Joan Miró.

PONT

Com a la tardor l'arbre recull, fosca, la fruita
que esperava el seu temps, i és un grapat de llum,
entre l'aigua i la pedra i el cel, la claror lluita
per dissoldre's al riu, on la mort és costum.

MADRIGAL

Amor, amb el poder terrible d'una rosa
la teva pell tibant m'ha saquejat els ulls, i és massa clar
aquest color de veles en un mar llis. Dolcesa,
la tan cruel dolcesa violeta
que les natges defensen, com el niu de la llum!

Perquè una rosa

té el poder de la seda: tacte mortal, estius
cruixidors, amb el gruix d'un teixit esquinçant-se,
la claror estavellada a les cornises,
i el cel, finestra enllà, tan fosc com una aigüera.

De part de vespre, l'home,

amb ulleres fumades, a la cuina de gas,
grapeja els estris d'Auschwitz, les tenalles alquímiques,
les ampolles de calç. Amor, l'home amb guants foscos
no arrasarà el color de petxina d'un ventre,
la sentor de ginebre i olives de la pell,
no arrasarà la llum d'una rosa immortal
que la semença esfulla amb un bec tendre.

I ara veig la garsa

reial, plegant-se d'ales a l'habitació,
la garsa que, amb la llum que capitula,
és plomatge i escalf, i és com el cel:

només claror marina,

i, després, un record d'haver viscut amb tu.

PERE GIMFERRER